

til Lokaler, som have en anden Anvendelse. I Statsbygninger kunne vi ikke medtage dem, men naar det er offentlige Institutioner, blive de satte i Arealsskat, og det er ganske ubilligt, at saadanne Lokaler ikke skulle sættes i Arealsskat.

Saa er der endelig det sidste om Erstatningen. Det er mig ikke klart, hvordan vi skulle slippe ud deraf, for Ejendommene ere satte i Skat, og det er gjort op hvad der er det 25-dobbelte af Mer-skatten; det er saa og saa stort et Beløb. Nu ved jeg ikke, om den ærede Minister kan klare os ud af det. Jeg synes, at Billighed taler for, at vi ikke skulle betale disse Penge.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Saa vidt jeg ved, — men det er muligt, at jeg tager fejl — har Kjøbenhavns Kommune ikke betalt denne Erstatning af det 25-dobbelte, og saa vidt jeg ved, bliver den heller ikke betalt inden den 1ste April d. A., det er muligt, at jeg tager fejl heri. Jeg haaber nu, at Loven er gennemført inden den Tid. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, og det ærede Medlem ved jo ganske vist bedre Besked med, hvad man agter at gøre ved Lovforslaget; men jeg tillader mig alligevel at haabe, at Lovforslaget er gennemført inden den Tid. Men sker det, ser jeg ikke, der er nogen Vanskelighed ved at ordne Forholdet. Jeg gaar ud fra, at Anstalterne ikke ville — eller rettere sagt, det er givet, at Anstalterne ikke ville kræve Erstatning for en Skat, de ikke skulle yde. — Med Hensyn til, hvorledes Anstaltens Bygninger skulle anses, ser jeg ikke bedre end, at naar der staar i § 7, at de skulle være ligestillede med Statens Sindssygeanstalter, saa skulle de være ligestillede med Statens Anstalter, og saa skal det ikke være anderledes.

Koch: Jeg er i meget enig med det ærede kongevalgte Medlem i, hvad han fremkom med, da han før havde Ordet, og jeg kan derfor med Hensyn til selve Lovforslaget fatte mig i stor Korthed. Der er dog en Bemærkning, der kom fra det ærede kongevalgte Medlem, som jeg vil holde fast og fremdrage. Han udtalte nemlig som sin Formening, at dette Lovforslag vilde bringe den Udvikling, som vore Aandssvageanstalter havde undergaaet i en Aarrække, til en Afslutning. Det er denne Bemærkning, som jeg tror hviler paa en Misforstaaelse og en Miskendelse af de Erfaringer, vi have paa dette Om-

raade. I 1895 havde vi Sagen om Aandssvageanstalter for, og vi troede da, at vi vare komne til en foreløbig Afslutning. Saa fik vi den igen til Behandling i 1898 og mente nu, om jeg saa tør udtale mig, at den hellige Grav var vel forvaret. Men nu kommer dette Forslag foruden de Forlangender om store Efterbevillinger, som Bredninganstaltens Opførelse har fremkaldt. Jeg tror altsaa at turde sige, at Erfaringen ikke taler for, at dette bliver det sidste Skridt til Ordningen af Aandssvageanstalterne; det er min Overbevisning, at vi om ikke ret længe og i hvert Fald ad Aare faa ny Krav fra dem. Jeg tror nemlig ikke, at de med de store Udgifter, de have sat sig for, ville være i Stand til at afholde deres aarlige Omkostninger uden yderligere Støtte fra Statens Side, men derfor vil jeg ingenlunde opfordre til, at man straks skulde skride til en Statsanstalt for aandssvage. Jeg mener, at en saadan Udvikling og Omordning, som nu finder Sted, er et nyt Skridt hen imod den Ordning, som er den naturlige, og som jeg tror, man til sidst vil komme til. Den, der gaar langsomt, gaar sikkert, siger man, og jeg finder derfor, at den Maade, den højt ærede Minister har taget Sagen paa her, under de nuværende Forhold, er den rette og den, vi maa kunne slutte os til. Jeg mener imidlertid, at det endelige Maal maa blive en Statsanstalt for aandssvage, ligesom vi have Statsanstalter for blinde, døvstumme og for sindssyge. Jeg ser ikke, hvorfor ikke Staten til syvende og sidst skulde komme til at tage ogsaa denne Sag op som et Statsanliggende. Det vilde i mange Henseender være fordelagtigt ikke mindst for dem, der blive optagne i Anstalterne. Der har været Tale om, at de to nuværende Anstalter ikke mere kunne undergives en fælles Bestyrelse, men at man godt i Stedet derfor kunde have en fælles Direktør, som paa den Maade erstattede Ministeren. Jeg tror ikke, Ministeren vil have nødtigt at have en saadan Direktør for at føre Overtilsynet. Jeg ser f. Eks. ikke, at det har været nødvendigt at have en fælles Direktør for vore 5 Sindssygeanstalter. Det gaar meget godt, som det gaar under direkte Tilsyn fra Justitsministerens Side. Hvad der vilde vindes ved en Statsanstalt, vilde navnlig være det, at man med Hensyn til Betalingsvilkaarene vilde komme til samme Resultat, som man er naaet til i Statsanstalterne for sindssyge. Paa de nuværende Aandssvageanstalter har man hidtil kun haft to Takster, en til 400 Kr. og en til 600 Kr., medens man i Stats-